

Sygn. akt II K 828/15

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Matusiak

Protokolant: Monika Jeszke

w obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej w Tczewie – ---

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2016 r.

sprawy Ł. Ż., s. S. i D. z d. G., ur. (...) w G.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 31 października 2008 r. w sprawie sygn. akt II K 123/08:

za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełniony w dniu 15.06.2007 r. na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

za czyn z art. 278 § 5 k.k. popełniony w dniu 3.11.2007 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

za ciąg czynów z art. 278 § 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełniony do dnia 28.11.2007 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

za czyn z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 279 §1 k.k. popełniony do dnia 12.11.2007 r. na karę roku pozbawienia wolności,

za czyn z art. 275 § 1 k.k. popełniony w dniu 1.10.2007 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

za czyn z art. 278 § 1 k.k. popełniony w dniu 7.08.2007 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

za czyn z art. 288 § 1 k.k. popełniony do dnia 23.10.2007 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

za czyn z art. 207 § 1 k.k. popełniony do dnia 31.10.2007 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

co do których orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

II. Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 20.03.2012 r. w sprawie sygn. akt X K 108/12:

za czyn z art. 226 § 1 k.k. popełniony w dniu 2.12.2011 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

za czyn z art. 190 § 1 k.k. popełniony w dniu 2.12.2011 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

co do których orzeczono karę łączną roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat tytułem próby oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł;

III. Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 11 kwietnia 2012 r. w sprawie sygn. akt II K 164/12, za popełniony w dniu 15.12.2011 r. czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 §1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 4 lat pozbawienia wolności;

I. Na podstawie art. 569 § 1 k.p.k., art. 570 k.p.k., art. 573 § 1 k.p.k. oraz art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 89 § 1a k.k. oraz art. 19 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015 poz. 396) łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego Ł. Ż. wyrokami:

Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 20.03.2012 r. w sprawie sygn. akt X K 108/12 oraz

Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 11 kwietnia 2012 r. w sprawie sygn. akt II K 164/12

i wymierza mu karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach wskazanych w pkt. I sentencji wyroku pozostawia do odrębnego wykonania;

III. na mocy art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt. I kary łącznej zalicza skazanemu okres odbywania kary w sprawie II K 164/12, tj. od 15.12.2011 r. do 14.12.2015 r.;

IV. na mocy art. 572 k.p.k., art. 85 k.k. a contrario, art. 19 ust. 1 i 2 ustawy z dnia z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw umarza postępowanie w kwestii objęcia wyrokiem łącznym wyroku Sądu Rejonowego w Tczewie w sprawie sygn. akt II K 123/08;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokat M. P. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem złotych 60/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu przez obrońcę ustanowionego z urzędu, w tym 27,60 (dwadzieścia siedem złotych 60/100) złotych tytułem podatku od towarów i usług;

VI. na mocy art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223, z późn. zm.) nie pobiera od skazanego opłaty od wyroku łącznego i zwalnia go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych w toku postępowania o wydanie wyroku łącznego.

Sygn. akt II K 828/15

UZASADNIENIE

Skazany Ł. Ż. złożył wniosek o wydanie wyroku łącznego obejmującego prawomocne skazania w sprawach o sygn. akt:

X K 108/12 Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku,

II W 67/12 Sądu Rejonowego w Tczewie oraz

II K 164/12 Sądu Rejonowego w Tczewie.

Oświadczył, że krytycznie odnosi się do swojego postępowania z przeszłości. Jego zdaniem na obecnym etapie cele wychowawcze zostały już osiągnięte.

(wniosek skazanego - k. 1)

Z ustaleń sądu wynika, że Ł. Ż. został skazany następującymi wyrokami za przestępstwa:

I. wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 31 października 2008 r. w sprawie sygn. akt II K 123/08:

1. za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełniony w dniu 15.06.2007 r. na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności,
 2. za czyn z art. 278 § 5 k.k. popełniony w dniu 3.11.2007 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
 3. za ciąg czynów z art. 278 § 5 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełniony do dnia 28.11.2007 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
 4. za czyn z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. popełniony do dnia 12.11.2007 r. na karę roku pozbawienia wolności,
 5. za czyn z art. 275 § 1 k.k. popełniony w dniu 1.10.2007 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,
 6. za czyn z art. 278 § 1 k.k. popełniony w dniu 7.08.2007 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
 7. za czyn z art. 288 § 1 k.k. popełniony do dnia 23.10.2007 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,
 8. za czyn z art. 207 § 1 k.k. popełniony do dnia 31.10.2007 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,
- co do których orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

II. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 20.03.2012 r. w sprawie sygn. akt X K 108/12:

1. za czyn z art. 226 § 1 k.k. popełniony w dniu 2.12.2011 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
2. za czyn z art. 190 § 1 k.k. popełniony w dniu 2.12.2011 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

co do których orzeczono karę łączną roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat tytułem próby oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł;

III. wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 11 kwietnia 2012 r. w sprawie sygn. akt II K 164/12, za popełniony w dniu 15.12.2011 r. czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 4 lat pozbawienia wolności.

(dowód: odpis wyroku - k. 5-6, 26-27, k. 85-87 akt sprawy II K 123/08 Sądu Rejonowego w Tczewie, karta karna - k. 11-13, 28-29)

Przed osadzeniem skazany nie posiadał stałego zatrudnienia, podejmował prace dorywcze. W wywiadzie środowiskowym stwierdzono jego skłonność do nadużywania alkoholu. Do odbycia kary został doprowadzony. W trakcie odbywania kary jego zachowanie zostało określone jako zmienne, a w ostatnim okresie jako naganne. Był 26-krotnie nagradzany za dobre zachowanie, sumienną pracę oraz ukończenie programu readaptacji społecznej. Na sporządzonych 10 wniosków dyscyplinarnych był karany pięciokrotnie. Nie jest zatrudniony z uwagi na brak wolnych miejsc pracy. Wcześniej był zatrudniony nieodpłatnie poza terenem jednostki penitencjarnej. Nie stwierdzono wówczas zastrzeżeń do jego zachowania. Ze swoich obowiązków wywiązywał się należycie. W stosunku do przełożonych nie zawsze był regulaminowy. Nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej. Na temat popełnionych przestępstw wypowiada się krytycznie. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowanego oddziaływania. Z zadań wywiązuje się właściwie. Uczęszcza do szkoły. Prognoza penitencjarna została określona jako umiarkowana.

(dowód: opinia o skazanym - k. 39)

Sąd zważył co następuje:

W pierwszej kolejności należy wskazać, że w stosunku do skazanego zastosowanie znajdują przepisy dotyczące wyroku łącznego i łączenia kar w brzmieniu sprzed dnia 1.07.2015 r. Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 396) przepisów odnośnie zbiegu przestępstw i łączenia kar w nowym brzmieniu nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem 1.07.2015 r., chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po 1.07.2015 r. W przypadku Ł. Ż. wszystkie wyroki skazujące zapadły i uprawomocniły się przed 1.07.2015 r., wobec czego brak jest podstaw do stosowania przepisów obowiązujących obecnie.

Podkreślić jednocześnie należy, że wydanie wyroku łącznego następuje na wniosek lub z urzędu (art. 570 k.p.k.), co oznacza, że sąd nie jest związany granicami wniosku skazanego, lecz bierze pod uwagę wszystkie dotychczasowe skazania za przestępstwa. Łączeniu nie podlegają natomiast kary orzeczone za wykroczenia.

Przesłanki wydania wyroku łącznego oraz wymierzenia kary łącznej do dnia 1.07.2015 r. były następujące:

- a) sprawca popełnia dwa lub więcej przestępstw,
- b) zanim zapadł wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw,
- c) wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu.

Przesłanki powyższe spełnione są jedynie przez kary orzeczone wyrokami w sprawach X K 108/12 Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku oraz II K 164/12 Sądu Rejonowego w Tczewie. Odnośnie wyroku w sprawie II K 123/08 tutejszego sądu należy wskazać, że oskarżony dopuścił się objętych tym wyrokiem czynów w okresie do dnia 28.11.2007 r. Wyrok w tej sprawie zapadł w dniu 31.10.2008 r. Kolejnego przestępstwa objętego wyrokiem w sprawie X K 108/12 skazany dopuścił się dopiero w dniu 2.12.2011 r., a więc już po wydaniu poprzedniego wyroku. Nie została wobec tego spełniona przesłanka braku wyroku przedzielającego popełnienie kolejnych przestępstw, w związku z czym w zakresie połączenia wyrokiem łącznym skazań objętych tym wyrokiem postępowanie należało umorzyć, o czym sąd orzekł w pkt. IV wyroku łącznego.

Zachodziły natomiast podstawy do połączenia kar orzeczonych wyrokami w sprawach X K 108/12 i II K 164/12. Przestępstwa objęte wyrokiem w sprawie X K 108/12 zostały popełnione w dniu 2.12.2011 r., zaś przestępstwa objęte wyrokiem w sprawie II K 164/12 w dniu 15.12.2011 r. Pierwszy z tych wyroków zapadł w dniu 20.03.2012 r. (w sprawie X K 108/12), tj. już po popełnieniu obydwóch przestępstw. Wyrokami tymi zostały orzeczone kary tego samego rodzaju, tj. kary pozbawienia wolności. Nie ma przy tym znaczenia, że odnośnie jednej z tych kar orzeczono warunkowe zawieszenie jej wykonania. Zgodnie z treścią art. 89 § 1a k.k., który obowiązuje od dnia 8.06.2010 r., w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania sąd może w wyroku łącznym orzec karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Tym bardziej więc należy uznać dopuszczalność połączenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i kary pozbawienia wolności bez takiego zawieszenia orzeczonej. Przy czym kwestia warunkowego zawieszenia następnie orzeczonej kary łącznej podlega badaniu na zasadach ogólnych.

Odnośnie wymiaru kary należy wskazać, że karę łączną sąd mógł wymierzyć zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k., w granicach od 4 lat pozbawienia wolności (najsurowsza kara, orzeczona w sprawie II K 164/12) do 5 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych).

Zauważyć trzeba, iż wydając wyrok łączny Sąd nie jest uprawniony do ponownego rozważenia tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w poprzednio osądzonych sprawach, lecz powinien rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto powinien rozważyć, czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej (por. wyrok SN z dnia 25 października 1983 r. OSNKW 1984/5-6/65). Okoliczności przyjęte za podstawę wymiaru kar za poszczególne przestępstwa podlegają bowiem odmiennym regułom,

w szczególności przy ocenie stopnia winy sprawcy i społecznej szkodliwości czynu. Gdyby bowiem okoliczności te ponownie Sąd uwzględnił przy wymiarze kar łącznych, prowadziłyby to do ponownego sądzenia za czyny już osądzone, do ukrytego weryfikowania rzeczy osądzonej. Przy wymiarze kar łącznych Sąd zatem zobligowany jest brać pod uwagę jedynie stopień związku między poszczególnymi przestępstwami, ich łączność podmiotową i przedmiotową. Im związek ten jest ściślejszy, tym bardziej przeważa zasada absorbowania poszczególnych kar, im zaś luźniejszy przeważa zasada kumulacji, czyli sumowania (OSP 1991/11/291 Prok. i Pr. 1996/2-3/16, por. wyrok SN z dnia 2 grudnia 1975 r., Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33).

Ponadto orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest oznaczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 4 października 2000 r., II AKa 175/00). Nadto z całą stanowczością należy podkreślić, iż instytucja wyroku łącznego nie jest pomyślana jako premia dla przestępcy popełniającego większą liczbę przestępstw (tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie). Związek przedmiotowy, wyrażający się w podobnym sposobie działania i podobnej kwalifikacji czynów, nie przemawia sam przez się za stosowaniem absorpcji kar przy wymiarze kary łącznej, jeżeli każdy z przypisanych czynów odznacza się znacznym stopniem społecznej szkodliwości (por. OSNKW 1974, poz. 89).

Wobec braku wyraźnych wskazań ustawowych odnośnie dyrektyw wymiaru kary łącznej, Sąd oparł się na dyrektywach wypracowanych w tym przedmiocie przez orzecznictwo oraz doktrynę prawniczą. Wielokrotnie zwracano uwagę na zasady orzekania kary łącznej, zwłaszcza w ramach wyroku łącznego. W doktrynie podkreśla się, że Sąd przystępując do wymiaru kary łącznej w wyroku łącznym winien przede wszystkim kierować się ogólnymi regułami określonymi w art. 85 i 86 k.k. Określając nowy wymiar kary - karę łączną - Sąd dokonuje swoistego „podsumowania” sprawcy i ma prawo przy łączeniu kar jednostkowych korzystać w tym procesie z zasad kumulacji (prostego sumowania łączonych kar), absorpcji (pochłaniania kar przez karę najsurowszą) lub systemu pośredniego. Należy jednak uznać za trafną tezę, zgodnie z którą zastosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i pełnej kumulacji stanowi skrajne rozstrzygnięcie, które może być stosowane tylko wyjątkowo (tak SN w wyroku z dnia 2 grudnia 1975 r., Rw 628/75, OSNKW 1976, nr 2, póż. 33).

Wymierzając skazanemu Ł. Ż. karę łączną, Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania zasady ani pełnej kumulacji ani pełnej absorpcji, które to zasady stosuje się wyjątkowo.

Sąd orzekając o karze łącznej opierał się także na tym, że powszechna praktyka sądów, wyrażona licznymi orzeczeniami Sądu Najwyższego przyjmuje, że kara łączna powinna być tym więcej zbliżona do dolnej granicy (zasada absorpcji), im bardziej ścisły jest związek przedmiotowy i podmiotowy między poszczególnymi zbiegającymi się przestępstwami. Im związek ten jest luźniejszy, kara łączna winna tym więcej zbliżać się do górnej jej granicy (zasada kumulacji). Związek ów polega na odległości czasowej między poszczególnymi przestępstwami, zbliżonym sposobie działania, na tożsamości osób pokrzywdzonych, wspólności ich dóbr itp. Okoliczności osobopoznawcze, charakteryzujące tryb życia poprzednio przez skazanego prowadzony, ani stopień winy, nie mają żadnego znaczenia dla orzeczenia kary łącznej. Są to bowiem przesłanki podlegające uwzględnieniu przy oznaczeniu wymiaru kary za poszczególne zbiegające się przestępstwa. Uwzględnienie ich ponownie przy orzekaniu kary łącznej prowadziłyby do ponownego oceniania okoliczności już uwzględnionych, zatem do ukrytego weryfikowania wymiaru kary za zbiegające się przestępstwa, a więc do niedopuszczalnego ponownego osądzenia rzeczy już osądzonej. Wymiar kary łącznej winien różnić się od mechanicznego dodawania kar. Priorytetową zasadą kary łącznej powinna być więc zasada asperacji, natomiast kara łączna, orzeczona na zasadzie absorpcji lub kumulacji - wyjątkiem. Żaden automatyzm w wymiarze kary nie może zasługiwać na aprobatę, gdyż zasada kumulacji byłaby wyrazem formy odpłaty, zaś zasada absorpcji - wyrazem formy nagrody.

Istotnym elementem (poza zasadami określonymi w art. 86 k.k.), mającym wpływ na wymiar kary łącznej w wyroku łącznym i zastosowanie jednej z ww. zasad, co zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 1985 r. (II Kr 245/85, OSNKW 1986/5-6/39), jest zachowanie skazanego w zakładzie karnym albo w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami.

Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma również wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popelnienie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikających z dyrektyw absorpcji. Słusznie zatem podkreśla Sąd Apelacyjny w Warszawie (wyrok z dnia 12 lipca 2000 r., II AKa 171/00, OSA 2001/2/5), że absorpcję kar w takich przypadkach należy stosować bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną co do sprawcy przesłanką prognostyczną, jaką jest popelnienie kilku przestępstw.

Wskazać przy tym trzeba, iż w aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje stanowisko, które sąd meriti w pełni podziela. Mianowicie Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 21 sierpnia 2007 r. wskazał, iż racjonalizacja kary orzekanej jako kara łączna w wyroku łącznym nie musi być rozumiana wyłącznie jako łagodzenie i mieć charakter jednokierunkowy (por. OSNKW 2008/1/6, Biul.PK 2007/15/5, Prok.i Pr. 2008/1/5, Biul.SN 2008/1/21, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2007 r. w sprawie II KK 96/07). W cytowanym orzeczeniu wskazano, iż Sąd powinien wówczas brać za podstawę ustalania granic kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa, jak i obowiązek wymierzenia kary łącznej zgodnie z regułą określoną w art. 86 § 1 k.k., a więc w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie biorąc pod uwagę wysokości wcześniejszej kary łącznej ulegającej rozwiązaniu, nawet gdyby to okazało się mniej korzystne dla skazanego. Wszelkie wątpliwości rozstrzygnął Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2012 r. w sprawie III KK 52/12 (LEX nr 1220872), w którym stwierdził, iż orzeczona kara łączna może być mniej korzystna dla skazanego, także wtedy, gdy postępowanie w tym przedmiocie toczy na wniosek skazanego. Połączeniu podlegają bowiem nie kary jednostkowe wymierzone poszczególnymi wyrokami i kary łączne orzeczone w takich wyrokach, lecz po rozwiązaniu kary łącznej wszystkie kary jednostkowe i właśnie one wyznaczają dolną granicę kary łącznej w wyroku łącznym (najsurowsza kara jednostkowa), jak i jej górą granicę (suma wszystkich kar jednostkowych i ustawowa górna granica kary określonego rodzaju).

Zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu tak kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, objętymi tymże skazaniem. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo - podmiotowy łączy te czyny oraz w jakich odstępach czasu zostały one popelnione.

Przy tym związek przedmiotowy wyrażający się w podobnym sposobie działania i podobnej kwalifikacji czynów, nie przemawia sam przez się za stosowaniem absorpcji przy wymiarze kary łącznej, jeżeli każdy z przypisanych czynów odznacza się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Z tej racji okoliczność popelnienia ich w zbiegu realnym nie powinna pozostawać bez znaczenia dla określenia dolegliwości, jaką ma ponieść sprawca za popelnione przestępstwa. Bliski podmiotowy i przedmiotowy związek między przestępstwami, a także nawet podobieństwo tych przestępstw nie jest tak istotną przesłanką wymiaru kary łącznej, aby ograniczała, albo eliminowała jakiegokolwiek dyrektywy, które trzeba uwzględnić przy wymiarze tej kary. Sąd podziela pogląd dominujący w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażony m.in. w postanowieniu z dnia 5 stycznia 2011 roku w sprawie II KK 172/10 (OSNKW 2011/2/13), iż nie można przyjąć, że podobieństwo popelnianych przestępstw zawsze stanowi okoliczność łagodzącą w sprawie, ponieważ może również świadczyć o niepoprawności sprawcy i jego konsekwencji, czy wręcz premedytacji w dążeniu do łamania porządku prawnego.

Jeżeli chodzi o związek przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami należy wskazać, że skazany dopuścił się przestępstw przeciwko różnym dobrom chronionym prawem: przestępstwami objętymi wyrokiem w sprawie X K 108/12 skazany naruszył dobro prawne w postaci prawidłowości funkcjonowania organów państwowych oraz wykroczył przeciwko wolności od obawy popelnienia przestępstwa na szkodę pokrzywdzonego. Natomiast przestępstwo objęte wyrokiem w sprawie II K 164/12 skierowane było przeciwko cudzemu mieniu i zdrowiu. Związek przedmiotowy osłabia także fakt, że oskarżony dopuścił się tych przestępstw w różnych miejscach. Z drugiej strony przestępstw tych oskarżony dopuścił się w stosunkowo nieodległym okresie: pomiędzy popelnieniem pierwszego przestępstwa a ostatniego minęły niecałe 2 tygodnie.

Ponadto przy wydawaniu wyroku łącznego należy zawsze przeprowadzić dowód z aktualnej opinii o skazanym, po to, aby mieć orientację, jak przebiegł proces jego resocjalizacji, co nie jest obojętne przy określaniu okresu kary łącznej pozbawienia wolności (por. wyrok SN z dnia 22 stycznia 1991 r. IV KR 100/90 OSP 1992/6/137).

Jakkolwiek z treści opinii o skazanym wynika, że zdecydowanie częściej był nagradzany niż karany dyscyplinarnie, jednocześnie jednak należy podnieść, że ocena globalna z uwagi na prezentowane zachowania negatywne została określona jako umiarkowana.

Stwierdzić przy tym należy, że czyny oskarżonego w grupie podlegającej łączeniu charakteryzują się dużą szkodliwością społeczną, orzeczone kary nie są karami minimalnymi, nie rzutującymi na karę łączną, zwłaszcza z punktu widzenia prewencji indywidualnej, a i w stosunku do osoby skazanego nie zaistniały po ich wydaniu żadne szczególne okoliczności.

Mając na względzie powyżej omówione reguły wymiaru kary łącznej, Sąd doszedł do przekonania, iż przy wymiarze kary łącznej w wyroku łącznym w niniejszej sprawie należy zrezygnować z zastosowania zasady pełnej absorpcji, jak i pełnej kumulacji. Są to bowiem - jak wcześniej podkreślano - rozwiązania skrajne, które powinny być rozstrzygnięciami o charakterze wyjątkowym, a takim szczególnym przypadkiem, w ocenie Sądu, nie jest sytuacja skazanego Ł. Ż.. Rozważając przesłanki przemawiające za zastosowaniem reguły absorpcji, jak i kumulacji przy wymiarze kary łącznej, Sąd nie uznał zatem za celowe posłużenie się wyłącznie jedną z nich.

Wobec tego wykorzystał rozwiązanie pośrednie i wymierzył skazanemu za czyny objęte wyrokami wymienionymi w punkcie I wyroku łącznego karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzona kara łączna łącząca kary jednostkowe, chociaż przekracza dolną granicę przedziału, w jakim poruszał się Sąd, jest i tak dla skazanego korzystna w porównaniu do sumy kar.

Orzeczona zatem w niniejszej sprawie w pkt. I wyroku łącznego kara łączna jest efektem precyzyjnego wyważenia opisanych wyżej okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść skazanego Ł. Ż.. Jest także odpowiedzią na aktualne potrzeby skazanego w zakresie stosowanej wobec niego represji karnej, kara łączna bowiem musi w dalszym ciągu dążyć do realizowania postawionych przed nią zadań w procesie resocjalizacji skazanego, który musi trwać odpowiednio długo. Z uwagi na wymiar kary brak było podstaw do jej warunkowego zawieszenia.

Sąd uznał za w pełni wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności zaś opinię o skazanym, dane z karty karnej oraz odpisy wyroków. W ocenie Sądu dowody te zebrane zostały zgodnie z wymogami procedury, nie były kwestionowane przez strony, a zatem brak jest podstaw do ich podważania.

Poza połączeniem kar pozbawienia wolności wymierzonych opisanymi na wstępie wyrokami pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w tych wyrokach pozostawiono do odrębnego wykonania (punkt II wyroku).

O kosztach udzielonej obrony z urzędu orzeczono według norm przepisanych (punkt V wyroku).

Mając na względzie trudną sytuację materialną skazanego i brak zatrudnienia w areszcie śledczym, w oparciu o przepisy art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k. i art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.), nie pobrano od skazanego opłaty od wyroku łącznego i zwolniono go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych w toku postępowania o wydanie wyroku łącznego.